

Er waren kinderen bij die ze slecht dulden kon, rauw, onopgevoed, lomp van gebaren, — en die bespieden nu haar houding. Dan, als merkte hij haar afgetrokkenheid, vroeg hij: Loopt u even mee, we hebben een model-japon uit Parijs gekregen, een dot.

Nu liep ze voor hem uit, het atelier door, langs de paskamers, een trap af naar beneden. Telkens reikte hij met zijn langen arm langs haar, stiet een deur open. Hij zou alles kunnen zijn, en dan ook winkelchef, dacht ze, bijvoorbeeld een dichter. Maar neen, hij heeft zulke frisch-roode wangen. Aldoor hoorde ze zijn stem, eerst wat hoog, dan snel dalend, en aan 't eind van den zin weer met een kleine krul opwaarts. Ze dacht aan Portia: God heeft hem geschapen, en laat hem daarom voor een man doorgaan, — vond zichzelf meteen onbillijk. — De japon lag in een van de vitrines; — hij maakte de glazen deur met een glanzend sleuteltje open, ingehouden gebarend, als de man die van alles de sleutels heeft. Samen bewonderden ze, de wijde rok viel over hun beider knieën, en het stemde hem vertrouwelijk. — Ik zou u hierin willen zien, zei hij. Maar Ina stond op.

— Nu moet ik naar mijn werk terug, — knikte hem wat hooghartig toe: Mr. Harrison.

Toen ze het atelier binnen kwam, was er een hoog lawaai van stemmen. Ze bleef een oogenblik stil staan bij de deur, kaarsrecht, en als beleedigd, voelde, bijna tegelijkertijd, dat die houding hier geen indruk maakte. Eén van de meisjes danste; Ina zag dat ze nog opzettelijk even doorging, want alle stuwkracht was uit haar lichaam weg. Een loom vooruit brengen van de heupen, een paar stappen van den vollen voet, een lach, met open mond, over een bleek, bol-vleezig gezicht. De meeste andere meisjes waren van hun stoel opgestaan, deden onhandig en schetterend, alsof er iets bijzonders gebeurde. — Luid zei Ina, en toch bijna achteloos: Gaat allen zitten, dadelijk. Zonder om zich heen te kijken of ze werd gehoorzaamd, liep ze naar het meisje dat gedanst had.

— Juffrouw Davids, mag ik uw werk even zien?

De ander greep iets van de tafel — Dit, zei ze, een rok.

— O juist; — u zoudt dien eenen naad overstikken, die zoo slordig was. En?

— Nou, dat heb ik gedaan.

— Hebt u.... weet u dat zeker?

Het meisje grinnikte.

— Dus als ik u zeg iets over te doen, dan doet u het een tweede maal precies hetzelfde, met den zelfden steek, die te groot is. — Terwijl ze nog sprak, vond ze haar woorden niet kort en scherp genoeg. Ze ging voort: Op deze manier zal ik u onbetaald overwerk laten doen, hoewel, neen, u krijgt uw ontslag, — ik bedoel.... nu niet dadelijk, maar....